

Kateřina Kubařová
Ilustrace Markéta řmalcov

POHÁDKY
~~PRřERN~~
O PRřERCH

VAROVÁNÍ: NEĀIST PŘED SPANÍM!
ANEBO VLASTN JO, CHEĀTN UNAVÍ.

bambk

Kateřina Kubalová

Ilustrace Markéta řmalcov

POHÁDKY
~~PRřERAN~~
O PRřERCH

VAROVÁNÍ: NEĀIST PŘED SPANÍM!
ANEBO VLASTN JO, CHEĀTN UNAVÍ.

bambk®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Kateřina Kubalová

POHÁDKY ~~PŘÍŠERNÉ~~ O PŘÍŠERÁCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9362. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Fotografie autorky Daniel Hamerník

Fotografie ilustrátorky z archivu ilustrátorky

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2024

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2024

ISBN 978-80-271-7442-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3756-5 (print)

OBSAH

Kdo se bojí, nesmí do lesa	7
Špagáty	15
Záhada ztracených pastelek	22
Zastávka na palouku	28
Kůň bez kopyt	34
Košíková	42
Zámky	48

POZOR
STRAŠIDELNÝ
LES

KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO LESA

Za vesnicí je les. Les Děsák. Říká se mu tak proto, že se do něj skoro všichni bojí chodit. Z dálky vypadá jako docela obyčejný les, jenomže všichni ve vsi dobře vědí, že se v něm dějí podivné věci. Dokonce i hajný Hadraba se odváží jen na okraj a babky z vesnice se tak děsí, že bramboračku raději vaří jenom ze žampionů z obchodu. Hříbky zůstávají slimákům a les strašidlům.

Kousek od lesa, na samém okraji vesnice, bydlí s mámou a tátou kluk. Jmenuje se Lukáš. Vlasy má jako andílek, světlé a kudrnaté, ale v těle má deset čertů. Také má pro strach uděláno a ze všeho nejradši běhá venku. Leze po stromech, pozoruje ptáky a zajíce, kteří občas zabloudí na kraj lesa, a po večerech sní o tom, že bude mít jednu hájovnu jako pan Hadraba. Jenže maminka mu do lesa zakázala chodit. Stejně jako to udělaly i ostatní mámy ze vsi.

Lukáš chodí do druhé třídy. V lavici sedí s kamarádem Járou. I když je to pěkné kvítko, učení ho baví, nejvíc prvouka, ve které jim paní učitelka Křehulková vypráví spoustu zajímavostí o přírodě a o světě.

Do školy chodí Lukáš pěšky. Ráno musí vyrazit brzy, protože škola je na druhém konci vesnice a zkratkou přes les chodit nemůže.

Jednoho rána se ale všechno pokazilo. Maminka byla na služební cestě a v tátově budíku se vybila baterka. Zaspali oba.

„Nedá se nic dělat, Lukáši, dneska musíš přes les,“ prohlásil táta. „Jestli přijdeš pozdě, bude ve škole mazec. A doma taky,“ dodal pod vousy, spiklenecky na Lukáše mrkl a podal mu aktovku.

Lukáš statečně vkročil na lesní pěšinu. Neušel ani pár kroků, když se z křoví kousek od něho ozvalo zašustění. Pozorně se zahleděl do houští a oddechl si, když z něj vyběhl poplašený bažant. Podíval se na hodinky a přidal do kroku. Měl před sebou ještě kus cesty a osmá hodina se neúprosně blížila. Ale to by to v lese nesmělo zjara tak vonět.

Lukáš neodolal a na mýtině, na dohled od školy, si sundal aktovku a na chvíli si sedl do měkkého mechu. Když poběžím, v pohodě to stihnu, pomyslel si a chytil se větví mohutného dubu, který na kraji lesa rostl. Hbitě vyšplhal do jeho koruny a blaženě se nahoře usadil. Vdechoval vůni jarního lesa a klátil nohama ve vzduchu. Kdyby se v tu chvíli neozval zvon z kostela na návsi, zůstal by tak sedět možná až do oběda. Takhle se ale honem spustil dolů ze stromu. Dobře věděl, že od zvonění zvonu zbývá jen chvilka do začátku vyučování.

Ve spěchu si vůbec neuvědomil, že aktovka neleží pod stromem, kde ji nechal, ale kousek dál u lísek. Čapl ji a pádil do školy. Stihl to jen tak tak. Průšvihů se ale stejně nevyhnul. Když si totiž chtěl vyndat čítanku, zjistil, že ji nemá. Zkroušeně se omluvil paní učitelce a doma po vyučování prohledal všechny šuplíky. Kniha ale zmizela. Že bych ji ztratil v lese? Napadlo ho, když bezradně hleděl na hromádku učebnic na stole. Vždyť aktovku otevřel až ve škole...

Protože ho ale jiné místo, kde by kniha mohla být, nenapadlo, popadl batoh, strčil do něj láhev pití a utíkal do lesa stejnou cestou jako ráno. U prvních stromů zpomalil. Očima pročesával všechny kouty, díval se do křoví i do vysoké trávy. Došel až na mýtinu, prolezl ji kousek po kousku, ale čítanku nenašel. Sedl si pod strom, vyndal si z batohu pití a přemýšlel, jak doma řekne rodičům, že mu mají koupit novou čítanku. Pak se stalo něco, co opravdu nečekal.

Z houští přímo proti němu se najednou vyřítila zeleno-modrá příšera s vypoulenýma očima. Měla zavalité tělo, dlouhé, zkroucené ruce a na hlavě spoustu neposlušných, černých vlasů.

„Dej sem tašku!“ zaskřehotala.

„Dáš pokoj, obludo jedna,“ vyjekl překvapeně Lukáš. Měl pěkně nahnáno, ale nedal to na sobě znát.

„Dej mi tu tašku,“ zahučela obluda znovu a zakoulela očima.

Lukáš necouvl ani o krok, a i když měl srdce až v krku, nedal se.

„Nedám, je moje!“

To už z něj spadlo počáteční leknutí, příšeru si pořádně prohlédl a zjistil, že vlastně vůbec nevypadala strašidelně, i když se o to asi opravdu snažila. Na zeleno-modré tváře si neuměle namalovala černo-žluté klikyháky a na oranžovém oblečku měla napatlané fialové cákance. Zkrátka vypadala spíš jako nepodařená

kraslice. Navíc Lukášovi podle jejích třesoucích se rukou došlo, že se bála stejně jako on. A možná ještě kapánek víc.

„Prosím tě, dej mi tu tašku, nebo mi alespoň na chvíli půjč jednu knížku,“ zkusila to příšera s prosíkem.

„A na co ji potřebuješ?“

„Tak pojd' za mnou, ukážu ti to,“ zaskuhrala příšera a šourala se houštím.

Lukáš šel statečně za ní a za chvíli už viděl polorozpadlou chatrč, ve které příšera bydlela. Na stole s křivými nohami stálo maličké rádio, u zdi měla příšera postel, která nutně potřebovala ustlat, a do kuchyně se Lukáš raději ani nedíval. Z toho bince by jeho

pořádku milovnou maminku asi trefil šlak. Ale nejhorší byla podlaha chatrče, která byla plná rozstříhaných stránek z jeho čítanky.

„Co jsi to tu prováděla?“ vydechl a udiveně sbíral jeden cár knihy za druhým a nešťastně se na ně díval. Tohle slepit nepůjde, blesklo mu hlavou.

„Vystříhovala jsem si písmenka,“ vysvětlovala mu příšera. „Docela mi chutnají, a navíc v rádiu říkali, že knihy jsou potrava pro duši,“ kňourala a klacíkem se pokoušela vyštourat ze škvíry mezi trámy v podlaze malé b, které tam uvázlo.

„Tak víš co, počkej tady. Ukážu ti něco mnohem lepšího,“ řekl jí po chvíli přemýšlení Lukáš a pelášil

domů. Příšera ho nevěřicně pozorovala a žvýkala přitom malé b.

Netrvalo dlouho a Lukáš byl zpátky v chatrči. Neměl už batoh. Místo něj nesl obří hrnec.

Odsunul ze stolu zbytky své čítanky, příšeru poslal pro talíř, naběračku a odklopil pokličku. Místností se rozlila libá vůně polévky. Plavalo v ní jedno písmenko vedle druhého.

„Tak, ochutnej to,“ pobídl příšeru.

„Písmenková,“ vykulila příšera šťastně oči a cpala se tak, že měla boule za ušima.

Lukáš mezitím přemýšlel, jak mamince, která se měla večer vrátit domů, vysvětlí, kam se poděla večere.

„Ale pověz mi,“ ptala se ho ještě s plnou pusou příšera. „Proč jsou potravou pro duši ty knížky? Tohle je přece mnohem lepší.“

A tak jí Lukáš vysvětlil, že knížky rozhodně nejsou k jídlu, ale ke čtení a dá se v nich najít spousta senzačních věcí. A když příšera opravdu hodně škemrala, slíbil jí, že se za ní občas zastaví a všechna písmena ji naučí. Šlo jí to tak rychle, že jí začas mohl tajně do lesa nosit také časopisy, aby se toho o lidském světě dozvěděla co nejvíc. Lidé se jí totiž děsně líbili a umanula si, že bude jako oni a naučí se lidské zvyky. Kdyby tak Lukáš tušil, co všechno se kvůli tomu stane...

ŠPAGÁTÝ

Jednou se chystala Lukášova maminka věšet vyprané prádlo. Naskládala ho do koše a šla s ním na zahradu. Ale šňůry nenašla. Stály tam jen prázdné stojany. Než se stačila vzpamatovat z údivu, uslyšela od sousedů lamentování.

„Co se ti stalo, Věrko?“ křikla přes plot na sousedu.

„Ale, od rána suším prádlo. Před chvílí jsem ho chtěla sundat a můžu ho zase rovnou naskládat zpátky do pračky,“ líčila sousedu. „Všechno se válí po zemi!“

„To si zase kluci kopali s míčem?“ ptala se maminka.

„Ale ne, tentokrát jsou v tom nejspíš úplně nevinně, celé odpoledne jsem je venku neviděla. Něco kutí s manželem v dílně. Podívej se na tu spoušť,“ rozhodila nešťastná Věrka rukama, aby mamince, která mezitím prolezla mezerou v živém plotě k sousedům, všechno ukázala.

Stejně jako u nich na zahradě i tady trčely z trávníku jen dvě železné tyče. Šňůry byly fuč a po zemi se válelo pestrobarevné prádlo. V některých košilích byly ještě kolíčky. Pruhovaná sukně, která se omotala kolem rybízového keře, vypadala jako legrační skřítek. V klubku ponožek se blaženě rozvalovala kočka Micka. A při pohledu na sousedovy obří trenýrky vlající z antény

na střeše se maminka málem neudržela a dala se do smíchu. Naštěstí se včas zarazila a místo toho vzala nešťastné sousedce z ruky prádelní koš a pustila se do sbírání prádla s ní.

„Jé, mami, co tu děláš?“ ozval se najednou za oběma ženami Lukáš, který se i s kamarádem Járou vyřítit z dílny, kde s Járovým tátou vyráběli ptačí budku.

„Uf, to jsem se lekla,“ nadskočila s úsměvem maminka. „Ahoj, Luky. Podívej se na to.“

„A jéje! Jak se to sta...“, ani nedořekl svou otázku, protože právě v tu chvíli zahlédl na jednom tričku podivnou skvrnu. Vzal ho do ruky, rozprostřel na trávník a pozorně si ho prohlížel. To už se nad ním skláněl i Jára.

„Vidíš to?“ pošeptal mu Lukáš, aby je maminky neslyšely, a ukázal na blátivou šlápotu, která se táhla přes látku.

„Co by to mohlo být? Psí stopa to není, kočičí taky ne a i lidi mají jiné stopy,“ kroutil hlavou Jára.

„No, já bych možná věděl,“ odpověděl mu Lukáš a strčil tričko do koše se špinavým prádlem u maminčiny nohy.

„Ale musíš mi slíbit, že budeš držet jazyk za zuby.“

„Spolehni se.“ Kluci si podali ruce na znamení, že jejich slovo platí.

„Pojď se mnou,“ pošeptal Lukáš a nahlas zavolal na maminku, že si půjdou hrát k němu do pokoje.

Maminka, která se právě snažila vyštourat z maliní další tričko, jen kývla na souhlas.

Lukáš s Járou vyběhli do Lukášova pokoje. Opatrně za sebou zavřeli dveře a Lukáš kamarádovi pověděl o všem, co se mu v lese stalo. Jára ho napjatě poslouchal, ani nedutal.

„A ty si myslíš, že se ta příšera mohla dostat až sem a nikdo ji neviděl?“ pochyboval trochu Jára.

„No, vůbec bych se tomu nedivil,“ nenechal se zviklat Lukáš.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Jára opatrně a polkl, když v Lukášových očích zahlédl jiskřičky odhodlání.

„Nechceš jít zase do lesa, že ne?“

„Jasně že jo. Snad se nebojíš?“

„Ne,“ odpověděl váhavě Jára.

„Tak na co čekáš, jdeme!“ zavelel Lukáš a vyrazili.

Potichu se vykradli z domu a zadem přes zahradu se pustili po pěšině k lesu. Došli až k chatrči, ve které příšera bydlela. Byla to vlastně pěkná barabizna poskládaná ze starých prken, větví, okenních rámců, zkrátka z toho, co bylo zrovna po ruce. Tentokrát ale zářila zelenou, červenou a bílou barvou. Bůhví, kde příšera barvy splášila, ale v každém případě si domek vymalovala, a navíc nad dveře vyvěsila ceduli s nápisem: Italský den.

„Asi jí sem vítr přivál plakát z naší hospody,“ vyprskl Lukáš smíchy a i Jára se trochu křečovitě pousmál. Přece jen byl v lese po dlouhé době – i jemu

to maminka zakázala, a navíc od Lukáše věděl, kdo v chatrči bydlí. No řekněte sami, nebáli byste se taky?

Kluci se připlížili k oknu a nahlédli opatrně dovnitř. Stála tam Lukášova stará známá příšera. Dnes ale byla celá červená a strašně se vztekala. V hrnci uprostřed stolu něco zuřivě míchala a s každým pohybem vařečky byla rozmrzelejší.

„Co to máš dobrého?“ zeptal se jí Lukáš, který se mezitím přesunul ke dveřím a vzal za kliku.

„Špagáty,“ odpověděla mu s plnou pusou.

Kdyby tu byl poprvé, asi by se lekl, protože příšera byla kvůli červenému zbarvení opravdu děsivá. Při bližším zkoumání ale pochopil, že je zapatlaná kečupem, kterého měla u plotny několik lahví.

„To jsou naše šňůry na prádlo,“ vydechl překvapeně Jára.

„Hele a ty jsi kdo?“ všimla si příšera nového návštěvníka.

„Jára.“

„Těší mě,“ houkla na půl úst. „A toto jsou špagáty, italská specialita,“ ukázala mu příšera významně vařečkou do hrnce. „Píšou to tady na tom plakátě,“ máchla s ní ke stolu, na kterém ležel útržek jídelního lístku z místní restaurace. „To neznáte?“

„Tohle není žádná specialita, ty trdlo,“ chechtal se na celé kolo Lukáš. „To jsou špagáty – neboli šňůry, na které věšíme prádlo. Italská specialita jsou špagety,“ vysvětloval vykulené příšeře.

„Tak proto to chutná tak děsně,“ vyprskla poslední sousto příšera.

„Víš co,“ řekl Lukáš a rval vychladlé špagáty – vlastně šňůry – do batohu. „Tohle pěkně vrátíš a my tě naučíme vařit opravdové špagety, platí?“

„Platí,“ souhlasila příšera nadšeně.

To už Lukáš s Járou mazali, jak nejrychleji uměli, zpátky do vesnice. Nejdřív vrátili všechny šňůry maminám, které byly tak překvapené, že se nezmohly ani na slovo, a pak už metelili do obchodu. Koupili balíček špaget, kečup, česnek a sýr a za chvíli už byli zase v lese a vařili spolu s příšerou špagety.

„A bude jich dost?“ strachovala se příšera.